

BORCE NARODNOOSLOBODILAČKE VOJSKE ISTRAŽUJU OBAVJEŠTAJNE SLUŽBE SA SVRHOM DISKREDITACIJE ANTIFAŠISTIČKE PROŠLOSTI HRVATSKE DRŽAVE

I Katolička crkva nasjela na propagandu protiv antifašizma

Kada se danas vodi velika akcija neselektivnog ispitivanja nekadašnjih pripadnika Narodnooslobodilačke vojske, jasno je da se to radi kako bi ih se (a pod plaštom razotkrivanja >komunističkih zločina<, na što je nasjela i Katolička crkva), sve predstavilo kao u najmanju ruku osumnjičene za ratne zločine. Tu je i korijen kampanje protiv maršala Tita. Svrha je tog scenarija srušiti antifašističke temelje današnje Hrvatske i pripremiti scenu za napredovanje u prošlost, za odmak od ujedinjene Evrope

Piše predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić

Kada sam proteklih dana jasno i odlučno istupio protiv aktivnosti ustašonostalgicara i paušalnoga sumnjičenja svih pripadnika Narodnooslobodilačkog pokreta kao potencijalnih ratnih zločinaca, bilo je (i) onih koji su to dočekali s nerazumijevanjem, pa i prijekorom. Kao: ne može se zločine mjeriti s dva aršina, odnosno ne može predsjednik Republike ulaziti u to što radi policija, jer to prelazi njegove ustavne ovlasti. Nema smisla raspravljati s onima koji ni danas još ne žele priznati činjenicu da je Pavelićeva tzv. Nezavisna država Hrvatska bila zločinačka tvorevina, čija se politika svodila na zločin po uzoru na idejne mentore NDH - fašiste i naciste. Ne, s takvima nema smisla razgovarati. No, ima i onih koji naprosto ne znaju, koji u proteklih gotovo dvadeset godina nisu dobili šansu da saznaju i koje spodobе poput onih okupljenih prošle subote na Trgu maršala Tita mogu odvesti na tragično krivi put. Zbog njih govorim i njima govorim.

Najprije: zašto sam na strani antifašista, zašto bezrezervno osuđujem fašizam, zvao se on tako ili nekako drugačije, zašto ću i posljednjim atomom snage raditi na tome da u današnjoj Hrvatskoj ne dozvolim neofašistima da nametnu svoje poglede i svoju >istinu< koja nije ništa drugo, nego golema povijesna laž? Odgovor na ta pitanja vrlo je jednostavan i glasi: zato što sam osobno vidio što je fašizam, zato što sam doživio fašizam na djelu, zato što smatram svojom ne samo političkom, nego prije svega ljudskom obvezom spriječiti da se laž etablira kao istina, da se pobjednici u Drugome svjetskom ratu stigmatiziraju kao zločinci i pretvore u gubitnike, a da se zločinci koji su izgubili rat predstave kao domoljubi i (zakašnjeli) pobjednici. Zato, napokon, što ne želim dozvoliti da se diskreditira, pa u krajnjoj liniji i upropasti projekt samostalne hrvatske države za koju su u Domovinskome ratu podnijete goleme žrtve.

Redizajniranje povijesti

Što znači kada se danas, pod providnom krinkom suočavanja s istinom o >komunističkim zločinima protiv hrvatskoga naroda<, nastoji cijeli antifašistički

pokret izjednačiti s komunizmom, komunizam predstaviti kao zločin i - u konačnici - antifašiste pretvoriti u zločince, a prave zločince u njihove žrtve? Odmah ću reći: sve to nije ništa drugo nego povijesni revizionizam, to je rat protiv činjenica, to je - kako sam nedavno već izjavio - redizajniranje povijesti Drugoga svjetskoga rata. Da vidimo malo podrobnije o čemu je riječ.

Da je u završnici Drugoga svjetskog rata (i) na tlu Jugoslavije bilo zločina koje su činili pripadnici pobjedničke strane, to je poznato, to nitko ne poriče, a ja sam osobno te zločine ne jednom osudio. Da je jugoslavenski sustav barem u prve tri godine svojega postojanja, tj. do sukoba Tito-Staljin, bio vrlo tvrd, ustrojen po uzoru na sovjetski sustav, da je u tome vremenu bilo također stvari koje se ne može okarakterizirati drugačije nego kao zločin, i to je istina, ni to nitko ne poriče, i to - naglašavam još jednom - osuđujem. Oko toga dileme, dakle, nema. Usput spominjem, tek radi cjelovitosti slike onoga vremena, da je - upotrijebit ću najblaži mogući izraz - nezakonitoga postupanja prema pripadnicima okupacijskih snaga, a osobito prema njihovim domaćim pomagačima, bilo praktično u svim do tada okupiranim zemljama i to na prilično širokoj osnovi. Nikoga i ništa time ne opravdavam, samo napominjem, uz primjedbu kako se ne sjećam da je itko u bilo kojoj od tih zemalja ikada postavio pitanje odgovornosti vođa Pokreta otpora, a kamoli da bi ih proglašavao zločincima.

Ustaški režim oslonjen na zločin

Antifašistički pokret na tlu Jugoslavije, pa i u Hrvatskoj, razvio se zahvaljujući inicijativi Komunističke partije i pod njezinim vodstvom. To je točno. No, golemu većinu pripadnika toga pokreta nisu činili komunisti, niti su komunizam i komunistička ideologija dominirali Narodnooslobodilačkim pokretom u bilo kojoj fazi rata. Dakle, antifašiste se ne može izjednačavati s komunistima. A što se tiče karaktera komunizma, moram i o tome poučiti one koji ne znaju: komunizam kao ideja nema u sebi ama baš ništa zločinačkoga. Što je loše u ideji društva jednakih ljudi koji bi društvu pridonosili prema svojim mogućnostima, a od toga društva dobivali prema svojim potrebama? Je li to zločin? Nikako. To, međutim, jest utopija, to je neostvarivo. Druga je stvar što se >pod firmom< komunizma i borbe za tu utopiju formirao boljševički sustav koji je nakon Drugoga svjetskog rata nametnut dijelu Evrope, a koji je zapravo bio klasični autoritarni sustav, diktatura što se služila svim raspoloživim sredstvima, uključujući i zločine, da bi se održala. Taj je sustav u prve tri poslijeratne godine bio uzorom i sustavu što se gradio u Jugoslaviji i u tome je vremenu i u Hrvatskoj bilo dosta toga što se može podvesti pod pojam autoritarnog režima koji ne bira sredstva.

S druge strane, međutim, režim što ga je u Hrvatskoj, uz svestranu pomoć fašističke Italije i nacističke Njemačke, uspostavio ustaški pokret, bio je od samoga početka oslonjen na zločin, zločin je bio ugrađen u njegove temelje. I to ne samo zato, što su to tražili moćni inozemni mentori, nego i zato, što je to bilo imanentno ustaškoj ideologiji (tko polaže prisegu na pištolj i nož, njima će se i služiti, zar ne?). Prvi progoni Srba, Židova i Hrvata - neistomišljenika dogodili su se neposredno nakon uspostavljanja NDH, a ne - kako se lažno tvrdi - nakon što su se Židovi, Srbi i komunisti >urotili protiv hrvatske države i počeli raditi na

njezinome rušenju<. Prijeki sudovi koji su mogli donositi samo jednu jedinu presudu, onu na smrt, formirani su već u prvim danima NDH, rasni zakoni donijeti su također u tim danima, a tada su se već dogodili i prvi pokolji. To su činjenice, to je istina! Ustanak, kada je buknuo, nije bio primarno uperen protiv hrvatske države, nego protiv okupacije i terora što se vodio u ime te države. Dakle: bio je to ustanak protiv zločinačke ustaške države koja je uzurpirala hrvatsko ime. I to je istina!

Ozna sprječavala likvidacije

U završnici rata, rekao sam već, baš kao i u razdoblju nakon toga, bilo je zločina i na pobjedničkoj strani. No, suđenja notornim ratnim zločincima ne mogu se proglašavati zločinima. Razbijanje skupina koje su se organizirale uz pomoć ili ubačenih, ili ostavljenih ustaša sa zadatkom sijanja (i opet!) terora u pojedinim dijelovima Hrvatske, ne može se kvalificirati kao ratni zločin. A ni ono što je nesumnjivo bio zločin, nije, niti je ikada bio zločin protiv Hrvata - zato što su Hrvati. Da budem do kraja jasan: u tzv. NDH razlog da netko izgubi glavu bila je njegova pripadnost određenoj naciji, rasi ili vjeri. To, samo to, i ništa drugo. Pobjednici, kada bi >uzimali pravdu u svoje ruke<, nisu ubijali ljude zato što su bili Hrvati, nego zato što su bili pripadnici neprijateljskih postrojbi, primarno ustaše, vrlo rijetko domobrani, ili što su bili aktivno angažirani u borbi protiv Narodnooslobodilačkoga pokreta. Dakle: ne zato što su bili Hrvati. Nacionalnost tu nije igrala nikakvu presudnu ulogu. Svatko, tko bi tvrdio nešto drugo, naprosto laže i obmanjuje!

Slažem se sa svima koji kažu kako svaki zločin zaslužuje da bude osuđen, a zločinac kažnjen. To i ja kažem. Ali, kažem i još nešto drugo: među onima koji su likvidirani poslije predaje kvislinga raznih boja kod Bleiburga bilo je (dokazano!) dosta onih koji su bili odgovorni za zločine u koncentracijskom logoru Jasenovac (i u više desetaka ustaških logora diljem Hrvatske), dok među likvidiranim u Jasenovcu nije bilo nikoga, tko bi bio odgovoran za bilo što (jer za svoju nacionalnost nitko nije ni zaslužan, ni kriv). I još nešto kažem: ustaški zločin bio je politika i izraz te politike, zločin pobjedničke strane nije bio izraz politike, bio je eksces - ma kako masovan mogao biti. Potvrđuju to i dokumenti iz kojih se jasno vidi ne samo to, da je likvidacija bilo, nego i to da su javni tužitelji, pa čak i Ozna, sprječavali likvidacije, odnosno upozoravali na njihovu nedopustivost.

Titova bilanca - pozitivna

Kada se, međutim, danas vodi velika akcija neselektivnoga ispitivanja nekadašnjih pripadnika Narodnooslobodilačke vojske, onda je potpuno jasno da se to radi kako bi ih se (a pod plaštom razotkrivanja >komunističkih zločina<, na što je nasjela i Katolička crkva), sve predstavilo kao u najmanju ruku osumnjičene za ratne zločine i kako bi se time kompromitirao cijeli antifašistički pokret, što bi bio uvod u odricanje od antifašističkoga karaktera i korijena današnje hrvatske države (onakve kakva je definirana Ustavom!). Tu je i korijen kampanje protiv maršala Tita. I opet samo usput: zanimljivo je kako Crkva koju

sam već spomenuo >zaboravlja< da se taj isti Tito upravo njezinim biskupima, u prvome susretu godine 1945., predstavio kao >Hrvat i katolik

Ja procjenjujem cijelo razdoblje trajanja bivše Jugoslavije i sve aspekte života u njoj. A u tome razdoblju (pri čemu ne zanemarujem sve ono zbog čega je Hrvatska bila nezadovoljna s federacijom, pa je napokon iz nje i izašla!) dolazilo je s protekom vremena do sve veće liberalizacije, zemlja je napredovala, živjelo se materijalno sve bolje, granice su se otvarale, a bivša je federacija na čelu s Josipom Brozom Titom uživala sve veći ugled širom svijeta, u što se mogu uvjeriti i danas prilikom susreta s mnogim državicima. U globalu gledano, Titova je bilanca, i kao vođe antifašističkoga pokreta u ratu i kao državnika u poslijeratnim desetljećima - pozitivna. Dok se mi sporimo oko toga smije li se trg u središtu Zagreba zvati njegovim imenom, po Titu se zovu trгови i bulevari u nekoliko desetaka zemalja. Dok se neki kod nas trse ne bi li Tita izjednačili, u negativnome smislu - naravno, sa Staljinom, nema ni jednoga ozbiljnoga (i objektivnoga) povjesničara u svijetu koji bi se usudio povući takvu usporedbu (a oni koji znaju i manje poznate pojedinosti navest će kako je i Titov zakleti neprijatelj, Adolf Hitler, u jednome trenutku poželio da u svojoj vojsci ima tako sposobnih zapovjednika poput partizanskoga vođe u Jugoslaviji).

Hrvatska jest antifašistička

Stoga je potpuno jasno da je događanje na zagrebačkome Trgu maršala Tita tek dio razrađenoga scenarija u kojemu zdušno surađuju - da li iz neznanja, ili svjesno i s namjerom, to neću ocjenjivati - i neki mediji, odnosno ljudi koji rade u medijima. Svrha je toga scenarija srušiti antifašističke temelje današnje Hrvatske i pripremiti scenu za napredovanje u prošlost, za odmak od ujedinjene Evrope (koja može prihvatiti samo antifašističku Hrvatsku, jer je i sama sazdana na antifašizmu), za ulazak u izolaciju ili poluizolaciju u kojoj nitko neće inzistirati na borbi protiv korupcije, na razotkrivanju lopovluka, na istraživanju privatizacijske pljačke, na kažnjavanju i nedavno počinjenih zločina (svih, pa i onih koje su počinili Hrvati!), na pravnoj državi i ljudskim i manjinskim pravima. U taj se scenarij savršeno uklapa i široka akcija usmjerena prema bivšim partizanima koja se vodi - to sada prvi puta kažem - >pod kapom< ne redovne policije, nego obavještajne službe.

I sada neka mi netko kaže da o tome nemam pravo govoriti, da se tome nemam pravo suprotstaviti! Ne samo da imam to pravo, to je i moja dužnost. Građani Hrvatske i prije su znali na kojim pozicijama stojim. I izabrali su me dva puta za predsjednika Republike. Prema svima koji su me birali, svima koji su za demokratsku, u svijet uklopljenu i prema svijetu otvorenu Hrvatsku, za antifašističku Hrvatsku, ja imam dug da govorim i djelujem. I to ću raditi. Ne samo do kraja predsjedničkoga mandata, nego i dalje! Jer, Hrvatska jest antifašistička, ali to mora i ostati.

Glas Istre